

Lencsén keresztül

Azt szokták mondani: „neked könnyű, mert ilyen jó géped van”. Csak lenyomom a gombot és kész. „Amúgy ez a tiéd?” „És ez mivel tud többet... és minek ennyi kütyü?!”

Aki egy kicsit is foglalkozik fotózással, az tudja, hogy a gép csak egy eszköz, persze törekszünk, hogy mindig jobb legyen, és fejlesztjük, de nagyon fontos, hogy aki az objektíven keresztül néz, milyen szemmel lát, hogyan ragadja meg a pillanatokot úgy, hogy ez ne zavarja meg a művészeket a színpadon. S ezekre odafigyelve kell megpróbálni megmutatni a lelküket, megőrizni azt az örökkévalóságnak. Pont ezért, mikor nekilátok egy előadás fotózásának, gombócot érzek a torkomban, lámpalázias vagyok, mintha én is a színpadon lennék. Feszülten figyelem a darabot, mivel legtöbbször én is akkor látom először, hogy kiragadjam azokat a pillanatokot, melyek meghatározzák és bemutatják az előadást, azoknak is, akik esetleg nem lehetnek ott, és nem láthatják élőben.

Nagyon oda kell figyelnem, hogy a közzétett képek a művészek igényeit is kielégítsék.

A saját egyéniségemen kívül igen fontosak még a technikai elemek. Persze az én fényképezőgépem is rendelkezik automata beállításokkal, de én manuális módban dolgozom vele, beállítom a fókuszpontokat, a fényerősséget, a záridőt, időnként objektívet cserélek. Ez igen nagy koncentrációt vesz

igénybe, és mire vége az előadásnak, már a kezemet se érzem néha. A nézőtér sötétségében nem könnyű mindezt véghezvinni.

Minden egyes darab külön kihívás és élmény is egyben. A nehezebb előadásokat annyira követem, hogy sokszor nem is hallom, csak figyelem a látványt és magát a KÉPET.

Nagyon tetszik a Találkozó atmoszférája, minden nap örömmel készülök a fotózásra, igyekszem a 40 kép/előadás limitet betartani :) (nem mindig jön össze).

Szarka Zsófia

A bódéból

Másodszor veszek részt a Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók Találkozásán mint hang- és fénytechnikus – örömmel fogadtam ismét ezt a lehetőséget.

Többször koncerteket hangosítok, de igyekszem megfelelni az e l -várásoknak itt, a színházban is. Minden előadás új kihívásokat állít elélem. A rendezők elképzeléseit meg kell valósítani úgy, hogy az a színészeknek, nézőknek és a kameráknak is megfeleljen. Aki már foglalkozott valamilyen szinten ilyes-

miel, az bizonyára átélte már, hogy egy kábel pont akkor adta meg magát, amikor a legnagyobb szükség volt rá, vagy egyszerűen csak szükség lett volna még egy jelforrás bekötésére. Vagy meg kell forrasztani egy vezeték, ki kell cserélni egy csatlakozót vagy kiég egy lámpa, ami szerves része a darabnak.

„Csak hang legyen és fény (...) s mutassa meg neked mennyivel jobb lehet, hogy ő mutatja meg neked, milyen a hang, milyen a fény, milyen vagy te és milyen én...” (Kispál és a Borz)

Simonyi Tamás

Hallottam a csendet

Ralbovszki Csaba a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagja. Feketicsi gyökerű színész, diákszínjász-vezető. Kezdetekről, ifjúkori emlékekről próbáltam faggatni, arról, hogyan kezdődött a szerelme a verssel, a színpaddal, a játékkal, hogyan alakult az útja. Természetesen most is próbáról próbára rohant, folyamatosan úton volt és van, ám mégis szakított a kérdésekre egy kis időt.

- Évekig műkedvelő színjászó voltál Bácsfeketehegyen, milyen színházi élményeid vannak ebből a korszakból?

- Középiskolás voltam, amikor színjászó csoport alakult Bácsfeketehegyen. Rögtön tagja is lettem. Egyébként már az általános iskolában színpad közelben voltam mindig, mivel szavaltam. Nagyon sok verset elmondtam a suliban, és jártam szavalóversenyekre is általános- és középiskolás koromban is. Emlékszem a kezdetekre. **Tóth Vera, Szukola Béla** és **Szabó László** összehozták a bandát mondván, hogy csináljunk színházat, csináljunk előadást! Mi meg válaszoltunk: CSINÁLJUNK! Így kezdett el a lelkes csapat megtanulni járni a világot jelentő deszkákon.

- Honnan tudtad, hogy ez színház-szerelme lesz, és mi volt az a pont, amikor eldöntötted, hogy amatőrből hivatásossá képzéd magad?

- Abban az időben, mint mondtam, sokat szavaltam. Így jutottam el a KMV-re, Óbecsére. Negyedik gimnazista voltam, amikor ezen a rendezvényen megkérdezte tőlem **Nagypál Gábor**, hogy lenne-e kedvem kimenni játszani a Tanyaszínházba. Gondolkodás nélkül mondtam igent. Kint voltam egész nyáron. Ha jól emlékszem 26 helyszínen játszottunk. Belecsöppentem az akkori akadémisták közé, **Balázs Áronék** generációjába, pörgött a művészet ezerral. Próbák, előadások, utazás, barátkozás, beszélgetés. Hazajöttem két hónap után, leültem a szobámban, aludtam két napig, majd mikor kipihentem magam, hallottam a csendet, a nyugis hétköznapiakat, nagyon hiányzott a színészi lét. Döntöttem! Akadémiaaaaa! Akkor már felvételt nyertem a német tanszékre, de a következő évben elmentem a művészeti akadémia felvételijére - felvettek.

- Miért fontos szerinted a műkedvelő színjászóság?

- Fontosnak tartom faluhelyen, a kultúrközpontokban, hogy az emberek ápolják a hagyományokat, a nyelvet. Úgy a néptáncon, mint a színjátszáson keresztül. Ezek a tevékenységek mind közösségépítők. Nagyon örülök, hogy a szülőfalumban most van egy nagyon erős csapat, akik kulturális történeteket teremtenek. Az új, fiatal energia mindig fontos. Nagyon jó érzés, hogy látok egy **Sárközi Istvánt**, **Hajvert Lódi Andreát**, és említhetnék még sok mindenkire, akik otthon valami jót, szépet, csodát csinálnak!

- Jelenleg te is amatőrökkel foglalkozol, mikor és miért jött a készítés, hogy vezesd őket?

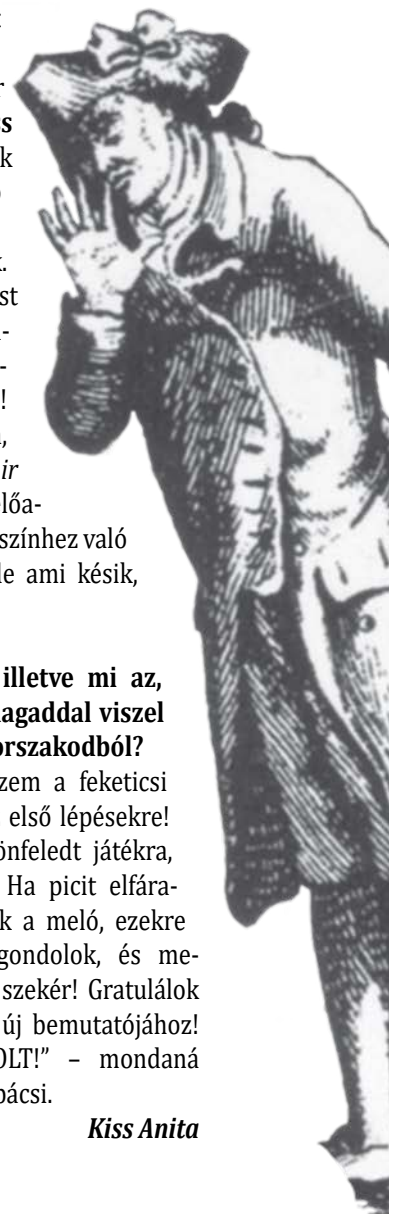
- A szabadkai Népkör Magyar Művelődési Központban **Greguss Zalán**nal immáron 8 éve vezetjük a Fabula Rasa Gyermekszínjátszó Grundot. Nagyon jó érzés átadni a gyerekeknek azt, amit tudok. De még jobb, amikor azt a tudást viszont látod a gyerekektől a színpadon, amikor az énjükből megszületik a színpadon egy előadás! Az a csoda. Nagyon sajnálom, hogy nem tudtunk eljönni a *Hair* című előadással (dolgozunk az elő-

dásnak a helyszínhez való igazitásán), de ami késik, nem múlik!

- Van-e, illetve mi az, amit máig magaddal viszel az amatőr korszakodból?

- Emlékszem a feketicsi deszkákon az első lépésekre! A jókedvre, önfeledt játéokra, lelkesedésre. Ha picit elfáradok, mert sok a meló, ezekre a dolgokra gondolok, és mehet tovább a szekér! Gratulálok a feketicsiek új bemutatójához! „ELÉG JÓ VOLT!” - mondaná a **Pál Karcsi** bácsi.

Kiss Anita

...emberileg is irányt kell mutatnom nekik

Nešić Máté a Zentai Magyar Kamaraszínház színésze. Azon kívül, hogy játszik, slam poetry-t ír és előad, a színház amatőr csoportját is ő vezeti évek óta. A csoport középiskolásokból áll össze, így évente újul meg, frissül új tagokkal. Arról kérdeztem, hogyan lehet így fejleszteni őket, hogyan lehet színvonalat tartani, motiválni a különböző képességű és igényű fiatalokat.

- Meddig terjed egy amatőr színjátszó határa? Meddig lehet elmenni, és mi az a pont, ahol már nem kell tovább feszíteni a húrt?

- Elméletileg nincsenek határok, senkinél, a profiknál sem, ami a színészi alakítást illeti. Gyakorlatilag pedig különböző személyiségű, képességű, vérmérsékletű színjátszókkal dolgozom és a lényeges különbség az, hogy nekik, velem ellentétben nem ez a fő foglalkozásuk. Legtöbbször sulis után este fél nyolckor érkeznek a próbára, vannak utazók is.

Amikor dolgozom velük, igyekszem mindig hangsúlyozni, hogy egy bizonyos színészi feladatban, instrukcióban nincs semmiféle rossz értelemben vett személyes érintettség, hanem az egész egy játék, kísérletezés a határok feszegetésére. Ha úgy látom, hogy valaki rosszul érzi magát valamiben emberileg, akkor megpróbálok más alternatívákat kínálni neki, vagy megoldani, feloldani a negatív érzést, ami benne keletkezett, tehát ez a pont, ahol igyekszem nem túlfeszíteni a húrt.

- Hogyan lehet dolgozni hasznosan és úgy, hogy senki se unatkozzon, mert van, aki kezdő, és van, aki már évek óta a csapat tagja?

- Azt gondolom, hogy ebben a korban hasznos, ha nézik és figyelik egymást, hiszen lehet, hogy támad egy ötlet, ami nekem talán nem jutott eszembe, vagy tanulhatnak a társuktól, akár tudat alatt is valamit, amit később észrevétlenül beleépítenek egy jelenetbe. A próbafolyamat elején, ahol általában improvizációs gyakorlatokat játszunk velük, szeretem, ha a csapat jelen van, később, amikor már haladunk az előadással, a részpróbáknál nincs szükség a teljes létszámmra. Mindenesetre azt nehéz elérni, hogy mindenki ugyanannyi feladatot kapjon, de a fő cél szerintem

az, hogy olyan színészi feladat és kihívás elé állítsam őket, ami a legközelebb áll a személyiségükhöz, de munka legyen vele, dolgozzanak, gondolkozzanak rajta.

- Miért problémás a színház a színházban felépítést véghezvinni? Miért nehéz ez különösen az amatőröknél?

- Négy éve dolgozom együtt diákokkal, de a csapat többségének ez a második előadása, valakinek pedig az első. Akik fejezik a középiskolát, ők tanulnak tovább, helyükre új emberek érkeznek. Tehát a csoport bővül, újrakovácsolódik, a folyamat megújul, és indul előlről, a felépített rendszer eltűnik, és friss energiák törnek a felszínre. Ez izgalmas, ugyanakkor rengeteg munkával jár, ha a színészi munkára és magára a színházban való létezésre gondolok. Engem örömmel tölt el, hogy remek emberekkel dolgozhatom ismételtel együtt.

- Milyen kihívásokkal néztél farkasszemet?

- Az évek során rengeteg volt. Számomra a fő kihívás a rendezői feladatkörön kívül a pedagógiai része a történetnek, hiszen emberileg is irányt kell mutatnom nekik, gondolok itt például a munkához való helyes hozzáállásra, amit mi is évekig tanultunk az egyetemen. Ezen kívül felmerül a személyes érzések, sérelmek kezelése, ami egy végzett színésznél kevésbe okoz gondot, hiszen neki ez a szakmája.

- Legszebb és legrosszabb pillanat az idei próbafolyamat alatt?

- Minden olyan pillanat a legszebb pillanat, amikor megszületik a személyes varázs a színpadon, amikor valaki létezni és ragyogni kezd egy szerepben. Sok ilyen tapasztaltam és tapasztalok a diákoktól, egyben ez a legfontosabb visszajelzés, hogy jó irányba haladunk. Én folyamatban próbálok gondolkodni, és különösen rossz pillanatra nem emlékszem, a nehézségeket, amik természetesen előfordultak, közös erővel oldottuk meg csapatként, ezért azok eltörpülnek. Végezetül pedig, örömmel tölt el az, hogy a fiatalokkal együtt alkothatok - ez a legfontosabb.

- Milyen kihívásokkal néztél farkasszemet?

- Legszebb és legrosszabb pillanat az idei próbafolyamat alatt?

- Milyen kihívásokkal néztél farkasszemet?

Kiss Anita

A zenei élet magvai

Sárközi Ferenc Múltból merítettem című könyve nyomán

A vajdasági tamburazene benne van a magyar hangszeres zenei hagyományban. Az 1950-es években szinte minden magyarul lakta vajdasági településen működött hosszabb-rövidebb ideig tamburazene-klubok. A leghíresebb tamburásközpontok egyike Bácsfeketehegy, ahol évente megrendezik a tamburafesztivált. Bácsfeketehegyen minden ház tamburás emléket rejteget – tartja a helyi mondás is. Jelen pillanatban az általános iskolában 19 gyerekből álló zenekar működik. Az Árvalányhaj felnőtt zenekar taglétszáma változó, 10–20 személy, tehát nem csupán az 5 állandó tag, hanem minden műkedvelő muzsikálhat velük. Pillanatnyilag az októberben esedékes V. Bácsfeketehegyi Tambura Fesztiválra készülnek. Íme, néhány gondolat Sárközi Ferenc könyvéből, mely a feketicsi tamburazenére vonatkozik.

„A keleti fronton az első világháborúban egy alkalommal a feketicsi katonák kerítették egy tamburát. Körbeültek, és az egyik, kezébe véve a tamburát, eljátszotta kedvenc nótáját, a földiek pedig énekeltek vele. Amikor a nóta végére értek, átadta a hangszert a mellette ülőnek, s az is elpengette a saját nótáját. Amikor már az ötödik bácsfeketehegyi vette kezébe a tamburát, az őrmester, aki eddig csendes szemlélője volt katonái szórakozásának, felháborodva kikelt magából: „Azt az istenit maguknak! Otthon mást se csinálnak, csak tamburálnak!”

Ha nem is fedi teljes egészében a valóságot az őrmester megjegyzése, de valami azért volt benne. Egy valamirevaló feketicsi legénynek illett jártasságot szereznie a tamburálásban, a tandíj 1 zsák búza volt. A zenei képzettségük azonban csak a saját szórakozásukat szolgálta.

A lányok, asszonyok citerán fejezték ki zenei érzelmeiket. Volt is majd minden nagylányos háznál citera.

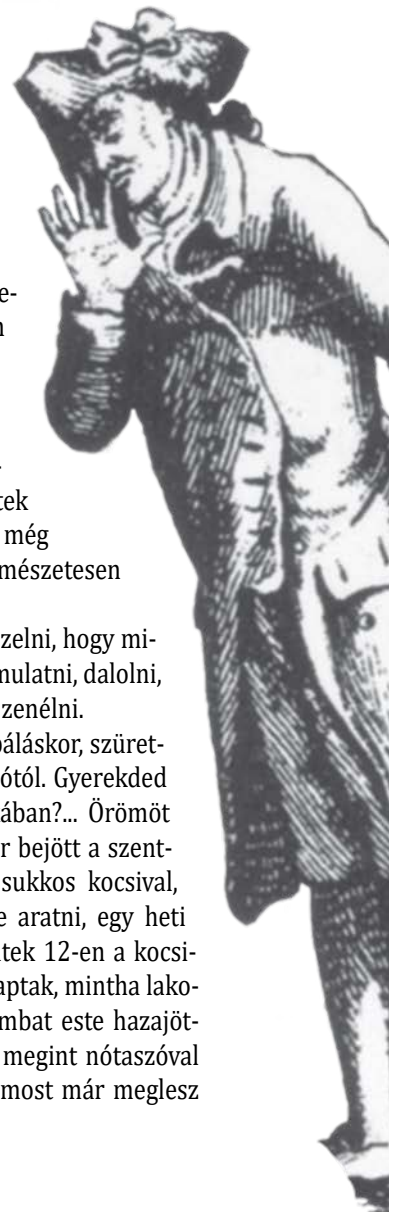
A Vélityen (tanyacsoporton) egy fokkal magasabb színvonalon folytatták zenei tevékenységüket. Saját készítésű meggyfa, szilvafa tamburáikon már a zenélést olyan fokra emelték, hogy a tanyavilágban összegyűlt vendégeket is elszórakoztatták.

A KIE (Keresztyén Ifjúsági Egyesület) keretében Józsa Gábor gyűjtötte össze a tamburázni óhajtó fiatalokat. Az volt a célja, hogy a kottából való játékot sajátíttassa el a szakosztály tagjaival. Nótaesteken, irodalmi esteken a KIE zenekara szórakoztatta a közönséget.

A fúvószenekarnak régi hagyománya volt Bácsfeketehegyen. Vasárnap délután a fiatalságnak táncmulatságokat rendeztek a jelesebb kocsmákban. A zenészek délután kiálltak a kocsmá elé, és trombitáikkal hívogatták a fiúkat, lányokat. Lakodalmak alkalmával, amikor az utcán kísérték a násznépet, trombitaszó kíséretével vonultak fel. Amikor megérkeztek a lakodalmas házhoz, kocsmához akkor letették trombitáikat, mert zárt helyiségben csak tamburazenét illett szolgáltatni.

Kocsmai zenészeknek lenni foglalkozásnak számított, s a karnagy pecséttel rendelkező zenész volt. A munkaidejük délután vette kezdetét. Amikor összejött a zenekar, akkor megkezdődött a próba. Estig aztán kialakult a mulatni vágyók közönsége. Tehetősebb gazdák kommissiont fizettek a zenészeknek. Ha aztán az illető még mulatozásra is gerjedt, akkor természetesen fizetett a zenészeinek.

Manapság szinte nehéz elképzelni, hogy miként is lehetett kedve valakinek mulatni, dalolni, vagy csak saját szórakoztatására zenélni. A valóság az, hogy aratáskor, kapáláskor, szüretkor hangos volt a határ a nótaszótól. Gyereked módon örömet találtak a munkában?... Örömet találtak. Péter-Pálkor, amikor bejött a szenttamási szerb nagygazda 9 sukkos kocsival, hogy kivigye őket egy hétre aratni, egy heti élelemmel megrakodva felültek 12-en a kocsiderékba, s olyan nótaszót csaptak, mintha lakodalmába mentek volna. Szombat este hazajöttek tisztálkodni, s vasárnap megint nótaszóval vettek búcsút, mert tudták, most már meglesz a télirevaló.

Az esés művészete

A szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület Drámai csoportjának zsűrizése

A négyzögletű kerekasztal köré összegyűlt bánáti társulatot előadásaik után **Hajvert Lódi Andrea** köszöntötte, majd bevezetőképpen elmondta, hogy a szajániak végérvényesen beoptáltak magukat a feketicsiek szívébe. Már a délutáni előadásra is sokkal többen voltak kíváncsiak, mint általában, este pedig teltház jutalmazta vastappsal a vendégeket.

Az értékelést Kovács Frigyes így nyitotta meg: *„A hívetek vagyok – kezdte Frigyes lelkesülten. Tisztelek benneteket azért, amit csináltok. Hallottátok a közönség reakcióját. Nyiltszíni taps most volt először a találkozó folyamán. Nagyon szépen dolgoztok. Adja Isten, hogy sokáig csináljátok még ezt. Néha én is azt kívánom, hogy bárcsak amatőr lehetnék. Latinovits mondta, hogy az amatőr életre-halálra játszik, a profi pedig a szakmai tudás álarca mögé bújik.”*

Frigyes elmondta, hogy a *Helén és a tehén* című előadáshoz nem is igazán tud hozzászólni. *„Az úgy jó, ahogy van. Kicsit talán önmagának a karikatúrája. Egyértelműen úgy élttem meg, mint egy paródiát. Rengeteg furcsa, rossz hangsúlyotok volt, de ezek mégis megélték ebben a közegben. Olyanféle esetlenség jellemezte az előadást, ami iszonyatosan szolgálta ezt a sajátos műfajt. Így a rossz hangsúlyok is erénnyé váltak.”*

Frigyes kitért rá, hogy rendkívül nehéz hitelesen megformálni egy részeg figurát a színpadon. Jó tanácsként megjegyezte, hogy a legjobb, ha megpróbálunk a sztereotípiák ellen dolgozni. *„Amikor részegét játszunk, akkor igyekezzünk részegként azt játszani, hogy nem vagyunk részegek”* – mondta.

Szóba hozta az előadás legemlékezetesebb technikai bakiját is, mely a kertkapu zárszerkezetéhez kötődött. A népi komédia cselekménye szerint a telekről sebtében távozni próbáló kérő (**Erdei József**) útját állja a beragadt nyílászáró, s ezért megpróbál átmászni rajta. Igen ám, de a díszletelem nem a megfelelő módon funkcionált a játék során, mivel magától kinyílt nem sokkal a kérő érkezése után. Ezért József menekülés közben kénytelen volt becsukni, mielőtt eljátszhatta volna, hogy nem képes

kinyitni azt. A legtöbb esetben egy ilyen megoldással a játzó azonnal és egyértelműen lebukhatta volna magát, de a *Helén és a tehén* esetében ez valahogy mégis belefért az előadás világába. *„Összesúgtunk a zsűritagokkal. Az is eszünkbe jutott, hogy szándékos volt”* – vallotta be Frigyes.

A *Helén és a tehén* című előadást a *Leszállás Párizsban* kivesézése követte. Frigyes kiemelte, hogy az előadásnak pokoli tempója volt, megvolt a maga harsánysága, mely főleg **Nagy Aleksz**nak köszönhető, hiszen ő volt a motorja úgy az előadásnak, mint a rendezésnek. Nagyon jó komikus vénája van. Azonban azt is kihangsúlyozta, hogy míg az előző előadásnál a rossz hangsúlyok nem bántották a fülünket, hiszen velejárója lehet az ilyen vásári komédiához hasonlatos dolgoknak, addig a *Leszállás Párizsban* című darabban már zavaróak voltak, hiszen ez már nem paródia, hanem bohózat. A színészek túl sokat hangsúlyoztak egy mondaton belül. További rossz szokásuk az is, hogy a mondat végén felviszik a hangsúlyt, mely természetellenessé teszi a beszédet, ugyanis a magyar nyelv ereszkedő hanglejtésű. A rendező elmondta, hogy sokan panaszkodtak arra, hogy nem hallják a mondat végét, ezért történt a „ráerősítés”. Frigyes még egy jelenleg Magyarországon is divatos jelenségre hívta fel a figyelmet, mely nem helyes: az utolsó szóban az utolsó előtti szótagot megemelik, majd az utolsó hangsúlyát leviszik. Például a „Fogadja részvétem” mondatban a -vé szótagra esik a hangsúly. A bejárónó (**Fekete Mónika**) hangja volt érdekes jelenség még: hangos, mégis érthetetlen.

Mindkét előadásra vonatkozik az, hogy a topolyaiakhoz hasonlóan itt is a szereplők túlgesztikuláltak. Már az első bejövételkor túl sok dolgot mutattak meg a karakterükről. Nem szabad az elején rögtön elárulni mindent, mert akkor nem építkezik a figura, a jellem. A bejárónó szövege (*„Ez nem személyzetnek való élet”*) sokszor elhangzik.

Frigyes a mondandóját azzal zárta, hogy nagy szó, hogy a falu magyar lakosságához képest, mely kb. 700 lelket tesz ki, ennyire népes a színjátszótársulat. Ráadásul a XXII. Találkozón az első nyílt színi taps szem- és fültanúi lehettünk, ami nagyon sokat elárul a darabról és a társulatról is.

Magyar Attila (Öcsi) azzal kezdte, hogy a *Helén és a tehén* című népi komédiát túl rövidnek érezte, elnézte volna még. „Ezt a műfajt a mai világban nagyon nehéz életben tartani, érdekessé tenni, de a ti előadásotokat valamitől nagyon élveztem. Egy olyan hangulatot ragadt meg, ami elvitt magával. Mesében éreztem magam. A kapuval együtt! Találkoztam egy tiszta stílussal és jelrendszerrel, ami magával ragadott. A hibák valahogy beépültek ebbe a világba” – méltatta a szajáni csapatot.

Kiemelte még azt is, hogy nagyon élvezte az ízes bánati magyar beszédet, és a játék humorát. Azt, hogy a társulat őszintén, bátran és naivan neki mert menni ezeknek a szövegeknek. Mind a két előadáson látszott, hogy szeretik, amit csinálnak.

A *Leszállás Párizsban* című bohózat szövege hálás. Frigyes mondandójára rákapcsolódva azt emelte ki, hogy talán azért nehéz műfaj, mert ha a szereplő nekilődül az első nekifutásra, akkor nincs honnan hová eljutnia. Ily módon túlzásba vitték a ráncigálást is a színpadon. A történet önmagában is érdekes: két férfi hogyan bír el három nővel. A közönséget viszi a történet, a részesévé válik. Meg kell tanulni, rá kell érezni arra, hogyan lehet a közönséget beépíteni az előadásba, mert más a reakciója a fél-, s más a telt-házás közönségnek. Ha félház van, akkor a közönség is bátortalan, viszont ma telt ház volt, ilyenkor van tömegpszichózis: a közönség is húzza egymást. Ha a közönség nagyon reagál, akkor meg kell állni, ki kell várni és be kell építeni a nevetést az előadásba.

„Ha azt hallok, hogy amatőr színházi szemle, akkor azt gondolom, hogy ilyen jellegű előadásokat fogok látni” – kezdte értékelését **Táborosi Margaréta**. Elmondta, hogy nagyon megkapó, hogy mekkora energiákat mozgósít a szajáni együttes a színpadon. „A humor, ami az előadásokból árad, nagyon sajátos, és jó energiákkal visz magával. A maga naivitásával együtt tud lenyűgözni” – fogalmazott. Ellenpontképpen megjegyezte, hogy amikor a gazdasszony (**Beszédes Klementina**) arról beszélt a kérő-

nek, hogy Helént (**Zsigovity Tünde**) tizenegy éves korában két fiú elkapta a bokorban, kicsit megállt benne az ütő. „Számomra egyáltalán nem volt vicces, de szerencsére gyorsan átlendültetek rajta, és vittetek engem is magatokkal.”

Maró örömmel konstataulta, hogy az előadásokban látható esések technikai színvonala nagyon magas volt, és nagyon jó volt a kivitelezésük is. „Vártam, hogy mi tud még benneteket ledobni, hova tudtok még leesni.”

Megjegyezte továbbá, hogy a színpadkép mindkét előadásban igényes és funkcionális volt.

Nagy Aleksz, az előadások színjátszóból lett rendezője elmondta, hogy a *Helén és a tehén* valójában azért készült el, hogy a társulat összes tagja szerepet kaphasson, azok is, akik a *Leszállás Párizsban* című bohózatban nem lépnek színpadra. Elárulta azt is, hogy **Kéri Ferenc** népi komédiája eredetileg még a látottnál (30 perc) is rövidebb volt, ezért a tollal és az ollóval is jól bántó rendező megtoldotta azt az elején és a végén is.

Andi a végén megjegyezte, hogy érdemes kihasználni a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség segítségét, miszerint egy előadás elkészítéséhez három alkalommal hívhatnak szakmai segítséget ingyen. Ez érvényes minden amatőr társulatra.

**Kiss Anita
és Oláh Tamás**

Ma a Találkozó színpadán

Sűrűsödik a program

Háromszor egy óra a mai szlogenünk, ugyanis három előadást kínálunk, melyek mindegyike belefér egy órába. Bár a zentai előadás a műsorfüzetben 75 percesnek ígérkezik, valójában 55 perc körül van. A délutánt a zentai és szabadkai diákok nyitják már fél négytől. Az esti színházi zsongást pedig a temeriniek biztosítják!

MÁRCIUS 30., CSÜTÖRTÖK, 15.30 ÓRA, SZÍNHÁZTEREM

Zentai Magyar Kamaraszínház
Diákszínjátszói, Zenta

A Zentai Színtársulat 1990-ben jött létre. Ennek a lassan három évtizednek az a meghatározója, hogy fokozatosan kialakult egy főleg középiskolás diákból álló csoport, amely olyan színházi elveket vall, amelyeknek lényege a játék komolysága és őszintesége, célja pedig kettős: egyrészt a szép magyar beszéd, a mozgás és mozdulatok kultúrája; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás. 2008 óta, amikor is Zentán létrejött a Zentai Magyar Kamaraszínház, az új intézményben folytatják munkájukat a diákszínjátszók, ugyanis a Zentai Magyar Kamaraszínház kiemelt figyelmet fordít a fiatalokra. Mindezt műhely-, illetve beavató színházi eszközök felhasználásával, hogy néhány év múlva meghatározó legyen közönsége számára az az élmény, amelyet a kommunikáció egyik legkifinomultabb formája, a színház szerezhet.

A társulat eddigi díjai:

1996 – *Cselédek* c. előadás elnyerte a fődíjat (vendégszerepelhetett Zsámbékon).

1997 – Domány Zoltán lett a legjobb férfi epizód-szereplő.

2000 – A Zentai Színtársulat és a csókaiak koprodukciója kiérdemelte a rendezői díjat.

2001 – Robert Bloch *Az Anya* c. pszichológiai krimijének rendezéséért Bambach Róbert-díjat kapott az új kifejezési formák kereséséért Lénárd Róbert, a darab rendezője.

2002 – *A Dagsztók* című vígjátékáért Bambach Róbert-díjat nyert az új kifejezési formákért Lénárd Róbert rendező.

2004 – Marivaux *A szerelem és a véletlen játéka* című vígjátékának előadásáért Pataki László-díjban részesült a csoport.

2005 – Friedrich Dürrenmatt: *Pillanatkép egy bolygóról* című előadás kiérdemelte a Bambach Róbert-díjat és a legjobb színpadi beszéd díját.

2006 – Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyíttatása* című előadás nyerte el a Pataki László-díjat, valamint Mácsai Endre a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat.

2007 – Nyikolaj Vasziljevics Gogol *A revizor* című előadás Garay Béla-díjat érdemelt ki.

2009 – Kovács Ákos – Máriás Endre: *Az éjjel menyasszonya* című előadásáért Bambach Róbert-díjjal jutalmazták a csoportot, valamint Nagyballi Tamara érdekelte ki a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Presser Gábor, Sztevanovity Dusán és Horváth Péter *A padlás* című műve nyomán készült produkciójáért, melyet Mácsai Endre rendezett, Bambach Róbert-díjat érdemelt ki a társulat.

2012 – *Valahol Európában* című musical produkciójában nyújtott alakításáért legjobb női főszereplőnek járó díjat vehetett át Verebes Judit, Suhanc/Éva szerepéért, valamint a legszebb színpadi beszéd díját Bicskei Kata vehette át.

2013 – Mácsai Endre rendezésében a *Sohaország* című előadást Pataki-díjban részesítette a zsűri.

2014-ben a Zentai Magyar Kamaraszínház két társulattal érkezett a találkozóra, a Találkozó Bambach Róbert-díját a legjobb alternatív vagy új formákat kereső előadásért a Zentai Magyar Kamaraszínház **Zsebtársulata** kapta a *Föld nélkül* című előadásukért, amelyet Lőrinc Tímea rendezett.

2016 – A legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat Graca Beáta és Kiss Izabella *A boggyógyümölcskertész fia* című előadásban (rendező: Lőrinc Tímea) nyújtott alakításukért vihették haza.

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátsoi bemutatják:

Cziczó Attila: *Tanár úr, de miért?* (75') vígjáték

Szereplők:

Ákos – Szeles László
Anett – Papp Kinga
Éva – Dupák Fanni
Edina – Dragiç Teodóra
Janka – Nagy Orsolya
Mara – Csehák Csenge
Hugi – Dragiç Marianna
Józsika – Szabó Róbert
Zizi – Csabai Orsolya
Nana – Mucsi Krisztina
Tanár úr – Nagy Abonyi Dávid
Szováth apuka – Wischer Viktor
Dóri – Varga Viktória
Viki – Fuszko Dóra

Rendezte: Nešić Máté

MÁRCIUS 30., CSÜTÖRTÖK, 18.00 ÓRA, SZÍNHÁZTEREM

Középiskolások Diákotthonának Színjátso Csapata, Szabadka

A Középiskolások Diákotthonának Színjátso Csapata 14-18 éves korú fiatalokat fog össze.

A munka szakköri foglalkozás keretén belül folyik. A csapat összetétele évről-évre változik, ugyanis a végzős diákok elmennek, újak jönnek és bekapcsolódnak a munkafolyamatba. Ezáltal folyton frissül az összetétel, új arcok, karakterek, stílusok mutatkoznak meg a színpadunkon.

A szabadkai Középiskolások Diákotthonának Színjátso Csapata bemutatja:

Szarka Áron: *Arcok játéka* (60') dráma

Szereplők:

Balla Georgina
Balla Réka
Egri Sára
Gere Kitty
Kis Gábor
Lajkó Flórián
Lendvai Dávid
Novák Katalin
Paulyuk Jenifer
Selemba Aleksandra
Szarka Áron
Tót Leó

Rendezte: P. Bartusz Karolina, Szarka Áron

**MÁRCIUS 30., CSÜTÖRTÖK, 20.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM**

**Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület
színjátszó csoportja, Temerin**

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó társulata gazdag múltra tekint vissza – elsősorban néhai **Szabó Péter** rendező és szervező munkájának köszönhetően. Az utóbbi tíz évben a társulatot Faragó Edit és Törteli László színészek vezették. A csoport néhányszor sikeresen szerepelt a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján is. A mostani darab **Csorba Béla** író műve, és elsősorban a lelkes amatőrök szorgalmas munkájával sikerült színpadképessé tennünk. Ez leginkább **Nagy Sándornak** köszönhető, aki nyolc évig volt az egyesület elnöke, az utóbbi időben pedig egy-két rendezésben jeleskedett. Kiválasztotta a szereplőket és velük együtt állította színpadra *A szabadság betegeit*. A díszlet és a műszaki megoldások is közös munka eredményeként jöttek létre.

A szereplők többsége játszott már néhányszor, sőt van, aki tapasztalt amatőr színész, de akad olyan is, aki eddig főleg csak néptáncosként, énekesként és/vagy népzenezőként mutatkozott be. Az iskolaigazgató szerepvállalása nem újdonság, de kurióznak számít, hogy a tanítót alakító **Laskai Benjamin** 85 éves korában debütált a világot jelentő deszkákon.

A társulat eddigi díjai:

1997 – A társulat Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, ezzel együtt vendégszereplést Zsámbékon Sławomir Mrożek *A nyílt tengeren* című előadással. Ugyanezen előadásban játszott legjobb férfi főszerepéért Szilágyi László-díjban részesült Gőz László.

2015 – Közönség-díjban részesült a csoport a *Tűvé-tevők* című előadásáért, melyet Törteli László rendezett.

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:

Csorba Béla: *A szabadság betegei* (50')
népi játék

Szereplők:

Kocsmáros – Sziveri Béla
Kocsmáros lány – Petro Ildikó
Buldog – Ádám István
Jani-Jovan – Balogh Sándor
Zóni Mihály – Nagy Sándor
Tanító – Laskai Benjamin
Elek Károly – Darázs Imre
Vándor – Elek István
Sarki Bótos – Varga Flórián
Camus részlet – Nagy Gergő
Citeramuzsika – Lukács Imre
Súgó – Balogh Szilvia

Rendezte: Nagy Sándor

Technika: Szűcs Béla, Varga Somogyi Bálint

Repertoár-böngésző

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínházi csapatainak színre vitt darabjairól

Talán a Zentán működő középiskolák népszerűsége és a Tisza-parti város alkotásra inspiráló atmoszférája teszi, hogy a helyi és környékbeli fiatalok régóta visszajáró vendégei a Találkozóknak. A számos független színházi műhely közül először a Thurzó Lajos Közművelődési Központ szárnyai alatt működő együttes mutatta meg magát 1997-ben, később Zentai Színtársulat néven a csókai székhelyű Orpheus Theaterrel közösen mutattak be többnyire formakereső produkciókat, majd a zentai csapat teljesen önállósult. Felsorolni is nehéz volna, hány helyi diákszínházi csapattól lett később hivatásos színész, de a városbeli amatőrmozgalom olyan rendezőket is kinevelt, mint **Urbán András** vagy **Lénárd Róbert**, akik mindketten megjelentek előadásaikkal a Találkozón. 2004-től kezdve éveken keresztül a Zentai Magyar Kamaraszínházat jelenleg is igazgató **Wischer Johann (Vukosavljev Iván)** rendezései határozták meg az amatőr együttes arculatát, majd **Máriás Endre** ült a rendezői székbe két előadás erejéig. A városi színház épületének felújítása után Mácsai Endre kezdett el középiskolásokkal dolgozni a frissen átadott színpadon. Ez a folytonosan megújuló csapat

2010-től kezdve a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínházi csapatainak létezik és tér vissza évről évre a Találkozóra. Számos zajos sikert arattak Mácsai vezetésével Szophoklész *Antigonéjának*, *A padlás* és a *Valahol Európában* című musicaleknek és a *Sohaország* című Pán Péter-továbbírásnak köszönhetően. 2014-től a Kamaraszínház színművészei, **Kucsov Borisz**, **Dévai Zoltán** és **Nešić Máté** vették át a műhely vezetését, és ettől az évtől kezdve határozottan a fiatalokat érintő problémák felé fordultak (*Adrian Mole*, 2014; *Variációk egy kapcsolatra*, 2015). Űde kivételt képez a tavalyi évben bemutatott *Tizenkét dühös ember* című dráma, melyet a csapatot ma is irányító Nešić már egyedül állított színpadra. A társulat a kezdetektől fogva szem előtt tartja a diákszínházi pedagógiai vonatkozásait is. Idén egy jelentősen megújult

csapattal és a tinédzsereket változtalanul foglalkoztató témákkal érkeznek Bácsfeketehegyre.

A szabadkai Középiskolások Diákotthonának színházi csapatainak színre vitt darabjairól

Bár a szabadkai Középiskolások Diákotthonának színházi csapata idén először vesz részt a Találkozón, a Középiskolások Szín- és Filmművészeti Vetélkedőjén már évek óta jelen vannak markáns formavilággal

rendelkező előadásaikkal, melyeket a diákotthon nevelőtanárnak, **P. Bartusz Karolinának** a vezetésével hoznak létre. Rendezői látásmódjának hála, előadásaik felismerhetően egységes stílusjegyekkel bírnak annak ellenére is, hogy a csapat tagjai gyakran cserélődnek, hiszen csak kollégiumi éveik alatt játszanak együtt. Legtöbbször házi olvasmányokból és klasszikus irodalmi művekből inspirálódnak, majd ezeket gondolják tovább. A 22. VMASZT programjában azonban P. Bartusz Karolina és a tavalyi KSZFV-n monodrámájával feltűnt **Szakra Áron** közös rendezése, az *Arcok játéka* című előadás lesz látható, melynek szerzője szintén a fiatal bácsfeke-tehegyi amatőrszínész.

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportjának színre vitt darabjairól

Faragó Árpád felidézi, hogy a két világháború közötti jugoszláviai magyar amatőrszínházi mozgalommal foglalkozó *Bokréta* című monográfia szerint Temerinben a múlt század 30-as éveiben közel 150 színjátszót tartottak számon. A kiadvány érdekes módon név szerint sorolja fel a település aktív műkedvelőit, s kiderül, hogy az időszak rendezője 73 női és 64 férfi szereplő

közül válogathatott egy-egy szereposztáskor. A második világháború alatt azonban szinte megszűnt a művelődési élet Temerinben. Az amatőr-színjátszás hagyományát csak az 1955-ben megalakult Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó szakosztálya folytatta. A kilencvenes évek derekán a hivatásos rendező, **Hernyák György** került kapcsolatba az akkori társulattal, és úgy látta, hogy az összetettebb színházi feladatokra is képes. A tehetséges fiatal gárda Hernyák vezetésével hátat fordítva a hagyományos színjátszásnak minden tekintetben az újszerű színpadi megoldásokra, egy sajátos formanyelv megalkotására törekedett. 1997-ben jelentek meg először a Találkozó színpadán. Ekkor Sławomir Mrozek közismert kamaradarabját, *A nyílt tengerent* adták elő, mellyel rögtön haza is vitték a Pataki László-díjat. 1998-ban Angelo Beolco *Csapodár madárka* című vásári komédiáját állították színre. Mindkét előadást Hernyák rendezte. 1999-ben, immár a társulatot sok éven át vezető **Szabó Péter** vezényletével nem kevesebbre vállalkoztak, mint hogy színpadra viszik Déry Tibor és Presser Gábor legendás művét, a *Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról* című musicalt. Ezt követően csak 2008-ban tértek vissza a Találkozóra Móricz Zsigmond *Légy jó mindhalálig* című regényének színpadi adaptációjával, melyet **Faragó Edit**, az Újvidéki Színház színművésznője rendezett. Újabb szünet után 2015-ban Illyés Gyula *Tűvé-tevők* című paraszti komédiáját mutatták be **Törteli László** rendezésében, az idén pedig, egy év kihagyás után, **Csorba Béla** 56-os témájú népi játékával lépnek színpadra a Találkozón.

Oláh Tamás

Holnap a Találkozó színpadán

Az XXII. Találkozó utolsó versenynapjához érkezünk

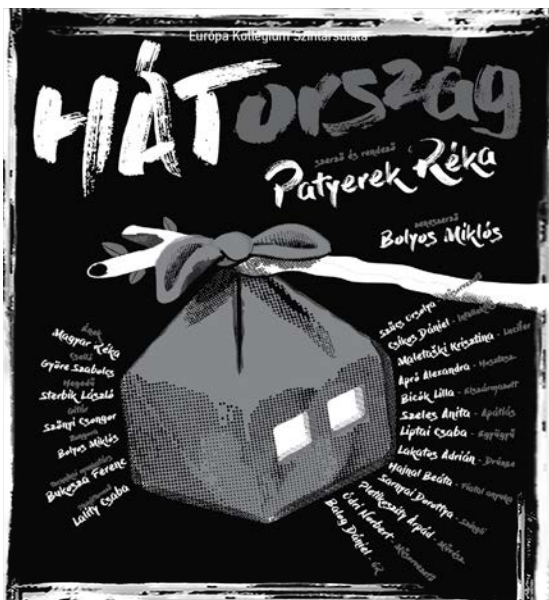
Sűrű nap elé nézünk, hiszen a XXII. VMASZT utolsó versenynapján négy előadást tekinthet meg és bírálhat a zsűri és a nagydíjazott. Lesz, aki először mérettet meg ezen a szemlén, lesz sokszereplős, zenés előadás, lesz vígjáték és dráma, formakeresés és klasszikus, korhatáros és mindenki számára megtekinthető. Egyszóval, mindenki megtalálhatja a szája ízének megfelelőjét. Használják ki, és élvezzék hát a holnapi napot!

MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 13.00 ÓRA, SZÍNHÁZ-TEREM

Az újvidéki Európa Kollégium Társulata bemutatja:

Patyerek Réka: *HÁTország* (60')
szatirikus, formakereső, zenés-színpadi darab

Rendezte: Patyerek Réka

Az előadásról:

A darab homlokterében az elvándorlás és az itt maradás áll. A szereplők önként jelentkeznek egy problémamegoldó show-ba. Milyen problémákról van szó? A leghétköznapibbak, mégis az itt maradás alapvető, közhelyes és megoldatlan gondjai ezek. A főnyereményt maguk előtt látják. Együtt, közös erővel kell megoldaniuk minden előttük álló feladatot, s övéké lehet a főnyeremény. Egyetlen kitétel van: a földij kizárólag az aktuális országban érvényes, máshol értéktelen. A show-ból mindenki távozhat, de aki kilép a Kilitás villájából, az országból is távozik. A karakterek folyamatosan kiszállnak, remélnék, kétségbeesettek, negatívak, manipulálhatóak és naivak. Van, aki a végsőkig kitart, de végül... Ott marad-e? Elmegy? Övé lesz a főnyeremény? Kik ezek a szereplők? Milyen a show hangulata? Az elkövetkező egy órában minden kérdésre választ is adunk.

Az előadás 12 éven aluliaknak nem ajánlott!

MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 15.00 ÓRA, SZÍNHÁZ-TEREM

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület bemutatja:

Sütő András: *Balkáni gerle* (90')
vígjáték

Rendezte: Tóth János

Az előadásról:

Schuller Medárdék lakodalomra készülnek.

Férjhez adják lányukat, Amarillát egy magyarországi vőlegényhez, Lajosházi Bendegúzhhoz, aki pénzért házasságot köt a lánnyal, azzal, hogy esküvő után el kell válniuk. Így Amarilla elmehet Magyarországra felkeresni gyermekkori szerelmét, Balog Ábelt. De a dolog nem úgy sül el, ahogyan eltervezték, mert Bendegúz beleszeret Amarillába és nem hajlandó lemondani róla. Még tart a vígasság, amikor a kisebbik Schuller-lánnyal, Zsófi-kával megérkezik Ábel... pontosabban Ciprián...

MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 17.45 ÓRA, SZÍNHÁZ-TEREM

A kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport bemutatja:

Gosszé Endre: *Trezka* (90')
népszínmű

Színpadra alkalmazta: Molnár József

Az előadásról:

A *Trezka* – bár valós körülmények ihlették – egy elképzelt, elképzelt időben és térben játszódik. Olyan drámai szöveg, amely a népszínmű elemeit is magában hordozza. Hagyományörző, de mégsem mindig az. Népdalokkal, fúvós zenekarral, operett-szlágerekkel tűzdelt színházi kavalkád. A darab célja elsősorban a szórakoztatás, de mindemellett görbe tükröt tart a társadalom és a természet felé. Főhősei a második világháború közepén, Kupuszinán élnek megszokott mindennapjaikat, ahova a háború viszontagságai még nem jutottak el, mégis ott terjengnek a levegőben, a szereplők gondolataiban, mondataiban. Központi karaktere Trezka, egy cserfes, olykor gyermekien butuska, fiatal lány, aki remekül megvan saját kis álmvilágában. Komoly tervei vannak, színésznőnek készül Pestre, de titkon gyakran zűrös szerelmi életét próbálja csiszolgatni, több-kevesebb sikerrel. Nem kerüli a bajt, sőt ha teheti, akkor saját magának is bonyodalmakat teremt. Trezka története az útkeresésről szól, annak a harmóniának a megtalálásáról, amely az embert boldoggá és elégedetté tudja tenni.

iban, mondataiban. Központi karaktere Trezka, egy cserfes, olykor gyermekien butuska, fiatal lány, aki remekül megvan saját kis álmvilágában. Komoly tervei vannak, színésznőnek készül Pestre, de titkon gyakran zűrös szerelmi életét próbálja csiszolgatni, több-kevesebb sikerrel. Nem kerüli a bajt, sőt ha teheti, akkor saját magának is bonyodalmakat teremt. Trezka története az útkeresésről szól, annak a harmóniának a megtalálásáról, amely az embert boldoggá és elégedetté tudja tenni.

MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 20.30 ÓRA, SZÍNHÁZ-TEREM

A nagykikindai Egység Művelődési Egyesület, József Attila színjátszó csoportja bemutatja:

Kiss Csaba: *Animus és Anima* (80')

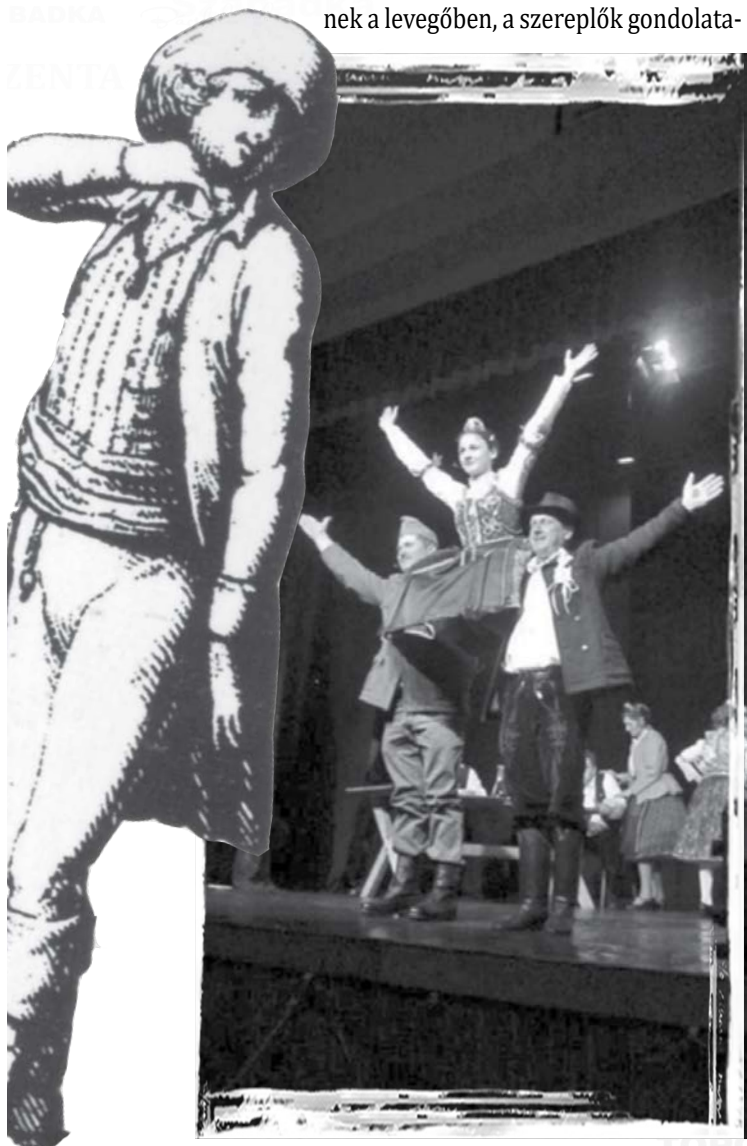
dráma

Rendezte: Király Sándor

Az előadásról:

Kiss Csaba *Animus és Anima* című drámájának főszereplője a szinte még gyermek Gizella, aki a komoly tudományok rabja. Öccse és apja halála óta anyjával, Margittal él kettesben egy szerény pesti lakásban. Az anya szeretné már végre elrendezni leánya életét oly módon, hogy az menjen férjhez az általa kiválasztott egyszerű özvegyemberhez. Gizella minden cselekedetében tiltakozik ez ellen. Sokkal jobban vonzódik a fiatal orvoshoz, aki a napról-napra romló egészségi és lelki állapotú anyjához jár. Amikor anyja abban a tudatban meghal, hogy lánya mégiscsak elfogadja az általa kívánt életet, egyszer csak megjelenik Gizella előtt, mintegy kiszakad belőle a legrejtettebb énye, *Animus*...

Az előadás 16 éven aluliaknak nem ajánlott!

Miért színház?

Már két éve járok színjátszóra. Nagyon szeretem. Minden évben a színházban megrendezik a gyermekszínházi találkozót, amire mindig lelkesen készülünk.

Én nagyon szeretek színházba menni, viszont a színpadon nagyon izgulok. Vannak érdekes, de vannak unalmas előadások is. Sokszor voltam színházban előadásokat nézni, és úgy gondolom, hogy a

színház egy fontos dolog. Manapság az emberek elhanyagolják a színházba járást, és a szókincsről ne is beszéljünk. Azt gondolom, hogy a sok színházba járás javítja a szókincset, és tanulni is lehet belőle. A dráma is történetet mutat be, mint a filmek, csak élőben nézhetjük, és így talán izgalmasabb.

A színház számomra egy megunthatatlan dolog.

Török Emese, 7. b

Apró költők versei

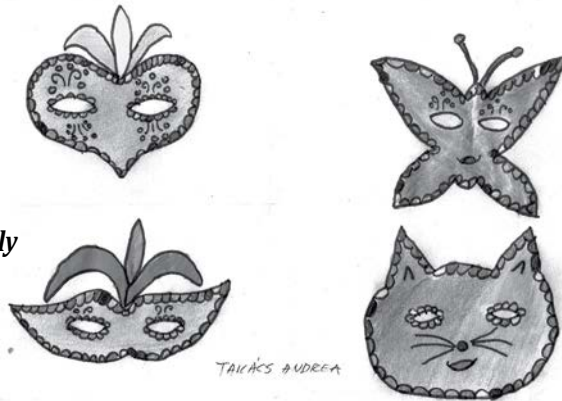
Versek a szavak varázsáról

Meghitt, bizalmas szavak

Meghitt, bizalmas szavak.
Olyanok, mint a hold:
nyugodtak, és egyedül vannak.
Egymagukban állnak a lapon.

És várják, hogy valaki
kitörölje őket.
Vagy újra írja.

Török Dávid, 8. osztály

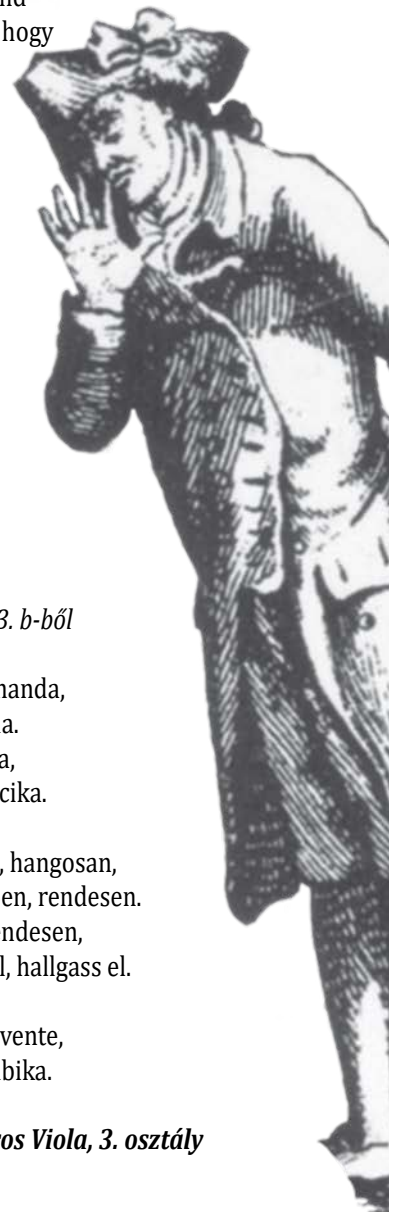

TARJÁS ANDREA

Bántó szavak

Ha valaki azt mondja, hogy
nem játszik velem, akkor
néha megsértődöm. Vagy ha
azt mondom valaki másra, hogy ő
a buta, akkor ő haragszik meg rám.

Mikor valami rossz szót mond
nekem, akkor azt mondom, hogy
hagyjon békén.

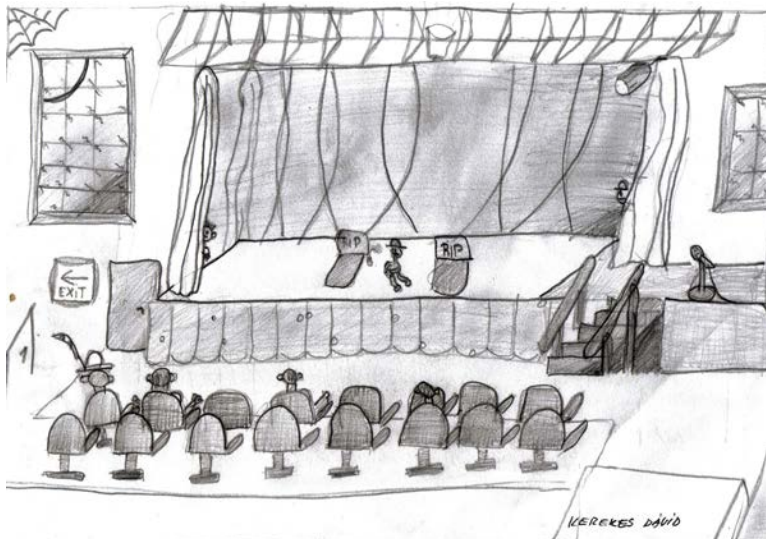
Szavak a 3. b-ből

Barbi, Betti, Amanda,
Léna, Stefi Attila.
Tami, Lili, Edina,
Andor, Arni, Lacika.

Szépen, halkán, hangosan,
csendben, szépen, rendesen.
Bocsi, buta, csendesén,
hagyjál, menj el, hallgass el.

Bence, Rebi, Levente,
Balázs, Robi, Gabika.

Boros Viola, 3. osztály

KERÉKES DÁVID

A XXII. Találkozó szakmai zsűrije

Kovács Frigyes

Tizennégy évesen színjátszókat toboroztam a faluban, nők napjára alkalmi műsor a Vera néni kocsmájában. Én voltam a rendező, aki „betanította” a mutatványt. Én tanítottam a nálam 6–8–10 évvel idősebb társaimat a színpadon nevetni, sírni, csókolózni, részeget játszani... és hallgatott rám a 24 éves katonaviselt rátarti parasztleány is, akit nyilván nem a szent művészet iránti szomja hajtott oda közénk egy-egy keményen végigdolgozott nap után, hanem valamelyik színésznőm delejezhette meg... A topolyai gimiben is színjátszókört szerveztem, és a kötelező tananyag biflázását Fischer *A beszéd művészete* című könyvének tanulmányozásával váltottam föl, és egész évben a KMV-re meg az Arany-

mikrofonra készültem. A gimiből való végleges eltanácsolástól az Újvidéki Művészeti Akadémia mentett meg. Diplomázás után a kínálkozó három munkahely közül a Szabadkai Népszínházat választottam negyed pénzért. Két ízben voltam igazgatója ott a Magyar Társulatnak, és két ízben voltam kénytelen elhagyni Szabadkát, de lélekben most is oda tartozónak érzem magam, bár színészi és rendezői munkáim magyarországi színházakhoz kötnek, tapasztalataimat pedig Újvidékre, a Művészeti Akadémiára hordom, ott igyekszem átadni a jövő generációinak. A Magyar Állam díjakkal és kitüntetésekkel tisztelt meg, én pedig igyekszem méltó viselője lenni ezeknek az elismeréseknek mindaddig, amíg utamon kísérnek, hajszolnak és úznak a régi kavillói emlékek.

Táborosi
Margaréta

Zenta, Tisza-parti kisváros
Születtem Táborosi Margaréta
Megfelelni vágyó, kitűnő diák
Gimnázium után Újvidék
Szembe és mélyrenézés
Sok kérdés
Színész diploma

A közömbösek a pokolba jutnak
Hú lenni önmagamhoz...

Csakazértis!
Pár év Pest
Rendezés koreografálás
Mindig tanulni
Csöndet

*„Elvágyom onnan, ahol bolygok”
Nagyszülőktől szívósság keménység
Örökségem

A hit
Lakodalomban győztes sportolótól
öregségtől meghatódni
Keresni és más terhért vinni
Színházban talán önkifejezés
Érdekel a határon túl
Megrémít a korlát, saját
Igazság keresése
Annak a szintjén élni

*Ady Endre: *A kék tenger partján*

Magyar Attila

A gyermekkori színjátszást gyorsan befejeztem, mert 15 évesen (s azóta Öcsi a becenevem, igaz egyre gyakrabban hangzik el – sajnálatomra – most már az Öcsi bácsi megszólítás) a Tanyaszínház tagjává váltam. A lassan 40 éves vándorszínház a mai napig meghatározó része az életemnek. 1993-ig mint színész, azóta viszont vezetőjeként vagyok tagja a társulatnak. Emellett az Újvidéki Színház társulatának vagyok állandó tagja 1992 óta. Több színházi fesztivál jutalmazta már munkámat, emellett Erzsébet-díjban részesültem, 2007-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntettek ki, s 2008-ban a Kisebbségekért Díjat vehettem át a Tanyaszínház nevében, Vajdaságból elsőként. Az elismerés jóleső egy művésznek, mert önbizalmat ad, de csak mérföldkövekként szabad kezelni, s továbbhaladni. Fontosabb számomra a szakmai elhivatottság vagy alázat, hogy munkánkkal mondani tudjunk valamit a nagyérdemű közönségnek. Mindenki benne él a „színész”, csak nem mindenkinek alakul úgy az élete, hogy hivatásos színészként élje le. Nem szeretek párhuzamot vonni amatőr és profi színjátszás között. Az alkotási vágy, a kimondani akarás, a gondolataink megosztása, a játék öröme, a színpadi deszkák sajátos atmoszférája... ez mindkét formában jelen van.

Soma napló-részlet

2005. január 28-án a Soma jelenlegi összes tagja, négyen részt vettünk a topolyai rádióban összehozott hangfelvételen. Rövid jelenetek, viccek, nevetős bemondások lettek hangfelvételezve. Szukola, Merkva, Fehér Etu, Lacus egy órányi anyaggal gazdagította a Rádió anyagát.

(2005. január 28.)

40 éves jubileum a János vitéz daljáték tiszteletére. Fénykép- és tárgykiállítás a MĒ teraszán, a színházban pedig verses-zenés-énekes megemlékezés az 1975/76-ban színrevitt darabról. Este a még élő volt amatőrök és vendégek tiszteletére vacsora. Teltház, vastaps, nevetés, könnycseppek. E színpadi rendezvényt vet-

te a TV, és közkívánatra megismételtük, ismét telt ház előtt. CD is készült.

(2015. április 25.)

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXII. Találkozójának színlapja • Kiadja a Feketics Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Kiss Anita • Munkatársak: Hajvert Lódi Andrea, Nádi Karolina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Szarka Ákos • A rendezvény fotósa: Szarka Zsófia • 2017 márciusa, Bácsfeketehegy